Zijn eerlijk gelaat kleurde.

„Jennie komt je vanavond bezoeken, juffrouw Barbara," zei hij. „Misschien zal ze over niets spreken, maar als u haar kon duidelijk maken, dat mijn plan het beste is voor ons beiden, zou ik u zeer dankbaar zijn. Ik bedoel, juffrouw," ging hij ernstig voort, „dat zij bereid zou zijn mij te vertrouwen zooals ik haar vertrouw.

Ik ga daarginds een huis voor haar stichten, maar dan moet ik weten dat ze hier gelukkig is en zich niet het hoofd pijnigt met dwaasheden als zou ik daar alle jonge meisjes naloopen!"

„Dwaas kind!" zei juffrouw Barbara. „O, ik zal met haar praten, Jem, reken er op."

„Dank je wel, juffrouw," zei hij erkentelijk. „Ik weet dat er niemand is, aan wier oordeel ze zoo hecht als aan het uwe. Ik zal u altijd dankbaar zijn."

Wederom zijn pet afnemende, reed hij weg en juffrouw Barbara keek hem na tot hij uit het gezicht verdwenen was, een droevige glimlach op de lippen.

„Arme Jem," zei ze.

„Hij is een goede jongen en Jennie is een gekkin hem op die manier te plagen. Als zij slechts wist..."

Ze zuchtte weer en keerde in het reeds duister wordende schoollokaal terug.

Na eenige noodzakelijke bezigheden gedaan te hebben, zette ze haar hoed op, sloot de deur en keerde naar huis terug.

De straat was nu geheel verlaten en het plein ledig, want de laatste kinderen, door den honger gedreven, waren naar huis gehold.

Het was onaangenaam winterweer, ten minste dat vond juffrouw Barbara.

Zij hield meer van den gulden zomertijd.

Met een huivering ontsloot zij de deur van haar woning, in de nabijheid waarvan drie kale populieren stonden als evenzoovele schildwachten.

Juist toen ze het huis wilde binnentreden, scheerde een vleermuis langs haar heen en deed haar hart kloppen van schrik.

Een Oostenrijksche proviand-colonne trekt door een dorpje in Galicië (*V.F.B.*)

„Wat ben ik toch dwaas," mompelde ze.

„Ik word zenuwachtig!"

Maar zoodra zij de lamp had opgestoken en het vuur in den haard lustig brandde, bracht de vriendelijk uitziende kamer weer de oude vroolijkheid in haar terug en terwijl ze thee zette voor de verwachte bezoekster zong ze zacht voor zich heen.

In een eenigszins gejaagde stemming liep zij de niet zeer ruime kamer rond, nu eens op den schoorsteen een paar vaasjes verzettend, dan weer hier en daar een stoel rechtschikkend.

Ondertusschen voerde zij in zichzelf een heel gesprek over het dwaze van Jennie's gekke veronderstelling, als zou Jem haar minder liefhebben, dan toen zij elkaar leerden kennen.

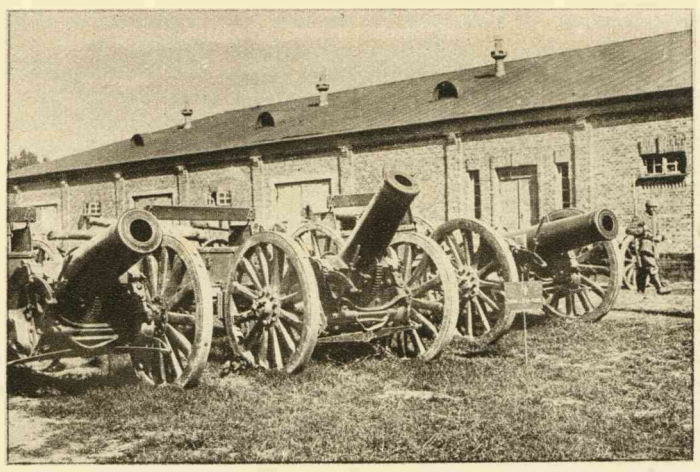
„Wat een onzin zoo'n meisje zich toch in het hoofd kan halen", mompelde zij.

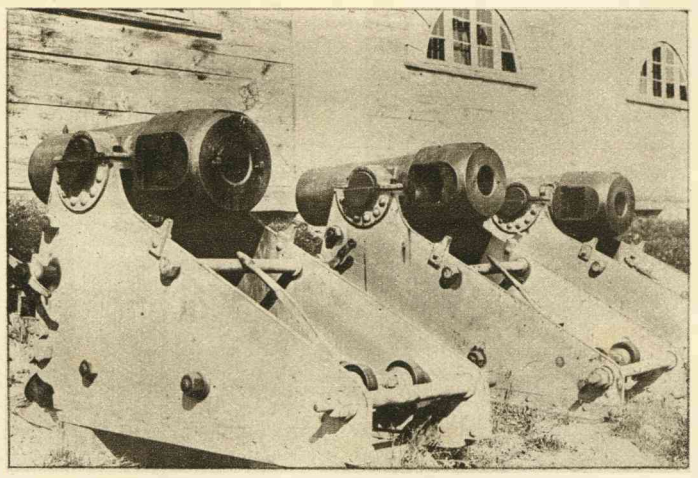
„Neen, daar is Jem veel te degelijk voor.

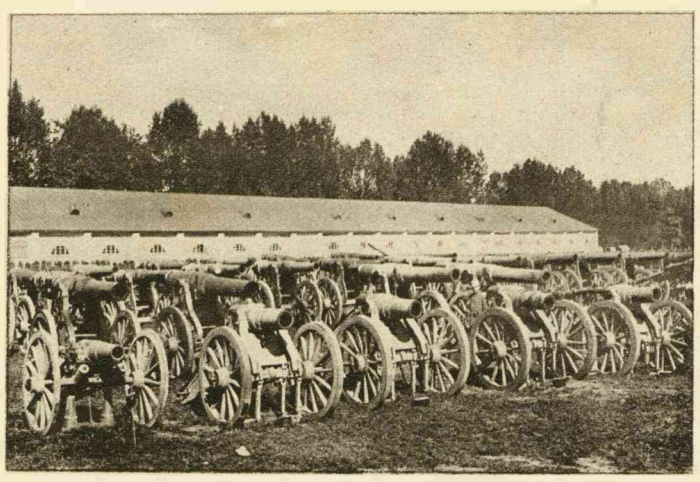
Maar ik zal die dwaze gedachten bij haar wel weg krijgen. Dwaas kindje." En zacht neuriede zij voor zich heen een liedje, dat 'n weemoedigen glimlach op haar gelaat bracht, een liedje dat haar herinnerde aan vervlogen dagen, die glanzend waren van geluk en zonneschijn.

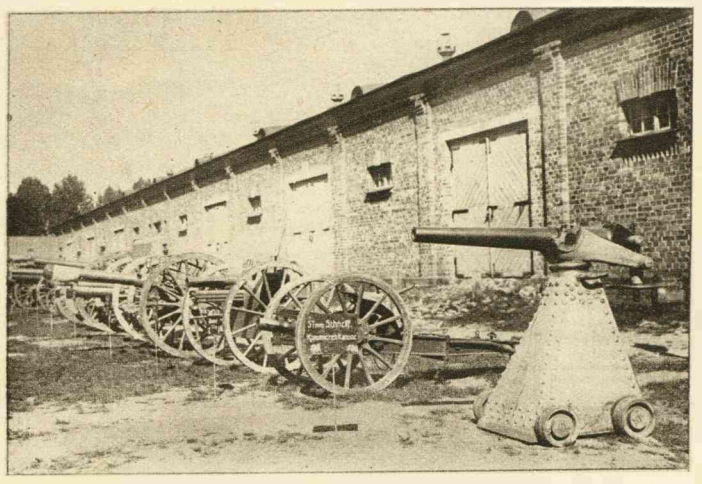
Haar stemming wisselde echter als Aprilweer, want even later nam haar gelaat weer een droeve uitdrukking aan, terwijl ze opstond en naar een kastje in den hoek der kamer liep. Daarboven hing een wandkalender, waarop een dag in December met rooden inkt was aangegeven, terwijl de reeds verschenen dagen met zwarten inkt waren doorgehaald. Een pen nemende, schrapte ze den dag van heden door, terwijl haar gelaat verhelderd werd door een gelukkigen glimlach.

Teedere herinneringen welden in haar ontvankelijke ziel op: herinneringen aan gelukzalige oogenblikken, doorgebracht met hem die haar het liefste van alles op aarde was.

De oorlogsbuit van Nowo-Georgiewsk. Bovenstaande foto's geven een overzicht van het geschut, dat den Duitschers in handen is gevallen bij de inname van de Russische vesting Nowo-Georgiewsk. Naast zeer verouderde kanonnen uit het jaar 1876 omvatte het veroverde geschutspark de nieuwste soort houwitsers, die door Japan aan Rusland waren geleverd. De foto linksboven geeft enkele van de buitgemaakte Japansche veldhouwitsers, opgesteld op de binnenplaats van de citadel der vesting. Deze stukken zijn door Japan gedurende den oorlog via Azië naar de belegerde vesting gezonden. Op de foto rechtsboven ziet men enkele der oude, op vaste onderstellen bevestigde bronzen mortieren, die uit het jaar 1876 afkomstig zijn. Zooals op de afbeelding te zien is, hebben de Russen de sluitstukken uit den loop weggenomen, daar zij geen gelegenheid hadden de stukken in zijn geheel mede te voeren. Links onderaan ziet men een aantal kanonnen van licht en zwaar kaliber, waaronder zeer moderne stukken. De afbeelding rechts onderaan vertoont een revolverkanon op gepantserd onderstel. Links ernaast een aantal 57 mM.-snelvuur-kanonnen, waarvan een groot gedeelte niet onbruikbaar was gemaakt.

VAN HET OOSTENRIJKSCH-ITALIAANSCHE GRENSGEBIED.

Links: Italiaansche genie-troepen bezig met het aanleggen van versterkingswerken in het grensgebied. Rechts: Een hoekje van het Oostenrijksche dorpje Sagrado (nabij Gradiska) waar voor enkele dagen tusschen Oostenrijkers en Italianen een hevig gevecht is geleverd dat in 't voordeel der Italianen beslist werd (*V.F.B.*)